

Overweging zondag 21 april 2013: Roepingen zondag

Luister, de schapen luisteren naar mijn stem.

Bij het lezen van deze tekst gaan mijn gedachten uit naar horen, gehoord worden maar ook naar dat schilderij van Michel Angelo.

We kennen denk ik allemaal wel het schilderij van Micheal Angelo waarin God's vinger reikt naar de vinger van de mens. Het is naast het gesproken woord ook een manier een teken van geroepen worden, aangeraakt worden.

Vandaag is het roepingenzondag. Dat is niet iets dat exclusief betrekking heeft op roeping tot priesterschap, immers we delen allemaal in het algemeen priesterschap, maar sommige worden tot het ambt, het bijzonder priesterschap, geroepen, of tot het religieuze leven.

Geroepen worden geldt voor ons allemaal. We hoorden het in Johannes zojuist waarin Jezus ons vraagt: luister naar mij. Maar het geroep vraagt om een antwoord. Het is niet zozeer de vraag: ben ik geroepen maar voel ik mij geroepen. Wil en kan ik een antwoord geven op de roep van de Ander en de ander met een kleine letter.

In de lange geschiedenis van mens onderweg met een woord dat leven geeft en ons leven doet, zijn er steeds weer mensen geweest die een antwoord hebben gegeven op de roep van God en medemensen. We kennen ze allemaal: de grote maar vooral ook al die kleine heiligen. Mensen zoals wij die ingingen op de roepstem van medemensen die om hulp vroegen, om

troost, om steun, een schouder om op te steunen en uit te huilen.

Vandaag zijn wij het die een antwoord dienen te geven. We leven in een tijdsgewricht waarin de roep naar ons steeds groter wordt. Er klinken woorden als subsidiariteit en solidariteit zeker nu we erachter zijn dat we de maakbaarheid voorbij zijn.

De bomen groeien niet meer tot in de hemel als ze dat al ooit gedaan hebben. We zijn erachter dat we meer en meer op elkaar zijn aangewezen om er voor te zorgen dat iedereen, dichtbij en ver weg, een menswaardig en goed leven kan leiden.

De verzorgingsstaat zoals we die gekend hebben is over. Begrippen als subsidiariteit, verantwoordelijkheid daar neerleggen of daar laten waar ze thuis hoort, en solidariteit begrippen die al heel oud zijn worden nu over ons uitgestort maar vaak niet ingegeven door medemenselijkheid of als begrippen uit een oud en waardevolle Traditie zoals het christendom, maar door financiële redenen.

En in de komende jaren zal dat steeds meer nadrukkelijker gebeuren omdat, zo zegt men ons of wil men ons geloven, dat de zorg, de sociale zekerheden opgebouwd in verschillende decennia niet meer te betalen zijn.

De kloof tussen rijk en arm zie je groeien. Wie aan de goede kant van de streep zit, zal niet zo veel te vrezen hebben maar zit je aan de verkeerd kant dan ligt dat heel anders.

Verandering alleen al in de zorg zorgen ervoor dat straks veel meer mensen met zorg en behoefte aan hulp in onze straat, in onze buurt binnen onze gezinnen wonen. Het beroep dat op

ons gedaan wordt om andere mensen te helpen zal steeds groter worden. In onze buurten en straten, en wijken zullen mensen elkaar horen te gaan dragen opdat medemensen en straks ook wijzelf zal lang mogelijk daar kunnen wonen waar we altijd gewoond hebben. Zorginstellingen zijn straks plekken waar je pas kunt gaan wonen als het echt niet meer gaat.

De roep om onze solidariteit met elkaar zal steeds belangrijker worden en Jezus zegt ons vandaag: luister naar Mijn stem en doe wat ik gedaan heb in mijn leven.

Wat is ons antwoord daarop? Willen wij gehoor geven aan deze roep, aan onze roeping als mens en medemens, naaste van alleman zoals een lied van deze Jongerenkerk luidt ?

Het antwoord is allereerst aan ieder van ons, is een persoonlijk antwoord, een persoonlijk engagement Maar dat niet alleen want als geloofsgemeenschap dienen we ook en antwoord daarop te geven immers als christenen, als volk onderweg, als mensen die die Man van Nazareth willen navolgen staan we in een Traditie van eeuwenoud waarin aandacht voor en hulp aan hen die om welke reden dan ook aan de zelfkant van het leven terecht zijn gekomen of lijden, treuren, rouwen, gevangen zitten, lamgeslagen zijn hoort tot onze corebusiness. Zit in onze genen en we horen volgende week als we hier samen komen Jezus' laatste gebod: heb elkander lief.

Het gaat dus niet om geroepen worden alleen, dat is wel een eerste stap: je geroepen weten wat belangrijker is: wat is mijn, wat is ons antwoord.

Mag de opdracht voor ons zijn de komende week daarop ons antwoord te geven elke dag weer als iemand ons roept.

Bedenk daarbij wat Jezus ons vandaag door Johannes zegt:
luister naar mijn stem!

Dat het zo mag zijn.